

Adv 1 C – 2.12.2018 - Postoj připravenosti – Jer 33, 14-16 – 1Sol 3,12-4,2 - Lk 21, 25-28.34-36

Jeden citát, týkající se doby adventní, nám říká následující:

Blížíme se k vánocům nebo - což je výstižnější - štveme se k nim nebo, zaměstnání něčím jiným, necháváme se k nim hnát, každý svým krokem, svým stylem. Vhodnější by bylo očekávání. Ne ovšem pouze čekání na svátky... Rozhodující je čekání na Boha. (Gustav Ebeling)

My si uvědomujeme, že dobu adventní, kterou dnes začínáme, můžeme využít jako dobu solidní přípravy, která nám pomáhá v tomto čekání na Boha.

Advent pro nás přitom nemusí být přípravou na ojedinělou událost, na jedny svátky, jejichž sváteční nálada po několika dnech bude odváta do minulosti.

Advent můžeme pochopit jako dobu, která nám pomáhá růst v našem postoji stálé připravenosti na Boží přícházení, na setkávání se s Bohem.

Advent můžeme vzít jako výzvu k tomu, abychom stále žili v naladění na Boží vlnu, na Boží přítomnost v našich životech, abychom byli bdělí, vnímaví, všímaví, pozorní vůči Bohu, abychom Jeho neztráceli ze zřetele, abychom Jej neodsouvali na vedlejší kolej či do kouta.

Podívejme se na dva momenty dnešního evangelia, které nás mohou posílit v postoji stálé otevřenosti vůči Bohu.

Tím jedním je Ježíšovo varování: *Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi...*

Jinými slovy jsme vybídnuti ke svobodě srdce, které bojuje o to, aby nebylo spoutáno svými špatnými sklony a vším tím, co by je mohlo vést k tomu, že bude kroužit jen kolem sebe sama, že se zaměří jen na sebe a své ego.

O tuto svobodu neusilujeme pouze pro ni samotnou, neusilujeme o ni pouze pro to, abychom se mohli pak poklepat na rameni a říci si, jak jsme dobří, jak se nám to parádně daří.

My jsme voláni ke svobodě, která je svobodou pro Boha, která nám umožňuje, abychom Bohu byli k dispozici.

Tuto svobodu můžeme vidět jako úzce spojenou s tím druhým momentem dnešního evangelia, totiž s Ježíšovou výzvou: *Proto bděte a modlete se v každé době...*

V modlitbě se dáváme Bohu k dispozici. I když to vypadá, že Bohu dáváme jen trochu našeho času, někdy pár minut nebo krátká zastavení během dne, přesto Mu tím otvíráme dveře k celému našemu životu, umožňujeme Mu, aby se On našima očima díval na náš život a učil nás vidět, že žádná oblast nebo činnost našeho života není tak profánní, že by On do ní nedovedl vstoupit.

Pravidelná modlitba nás učí vnímavosti vůči Božím stopám ve všednosti našeho života, učí nás za veškerou skutečností vidět Boží péči a starost o nás, Boží pozornost vůči nám.

Tam, kde se setkává pozornost člověka a pozornost Boží, tam, kde se setkávají ten lidský i Boží pohled, tak tam můžeme vždycky znovu slavit Boží příchod v tomto světě, tak tam se můžeme vzpřímit a zdvihnout hlavu a zakoušet blízkost našeho vykoupení.